

*Overgangsregeling inzake de weder-
verkoop van brood*

(Wet wederverkoop van brood)

VOORLOPIG VERSLAG

Nr. 4

De vaste Commissie voor de Middenstand, in welke handen het onderhavige wetsontwerp werd gesteld, heeft de eer daarentrent het navolgende verslag uit te brengen.

Zeer vele leden konden zich verenigen met de strekking van dit wetsontwerp. Met de inwerkingtreding zal opnieuw een stukje wetgeving uit de bezettingstijd tot het verleden behoren. Zij waardeerden de poging, door middel van een overgangsregeling een schoksgewijze ontwikkeling met betrekking tot de broodverkoop te voorkomen. Het verheugde hen bijzonder, dat de S.E.R. in deze moeilijke materie tot een unaniem advies was kunnen komen.

De commissie stelde de vraag, waarom de bewindslieden in artikel 1 van de voorgestelde overgangsregeling een verschil maken tussen — wat de toelichting op het artikel noemt — het gewone brood en het niet onder de begripsomschrijving vallende andere brood (kleinbrood, roggebrood, rozijnenbrood en krentenbrood). De toelichting volstaat met op te merken, dat van een ongebreidelde wederverkoop van laatstbedoeld brood geen voor het broodbakkersbedrijf ontwrichtende invloed is te verwachten. Voor het maken van een dergelijke belangrijke uitzondering zou men een uitvoeriger motivering verwachten. De vaste commissie had de overtuiging, dat het broodbakkersbedrijf allerminst kan instemmen met de zo juist aangehaalde toelichting. Integendeel is men in deze sector van oordeel, dat luxebrood en kleinbrood van het gehele assortiment een zodanig onderdeel uitmaken, dat door het opnemen van deze uitzondering het doel van een regeling als de onderhavige — welke ertoe strekt de gevolgen van een wellicht noodzakelijke ontwikkeling te verzachten — in haar totaliteit gezien, wordt gefrustreerd. Het valt dan ook op, dat met betrekking tot deze uitzondering de S.E.R. en de Nederlandse Bakkerijstichting — naar wier oordeel met betrekking tot de geldingsduur der wet wordt verwezen — een tegengesteld standpunt innemen. De vaste commissie kon zich dan ook voorshands allerminst met de voorgestelde uitzondering verenigen, althans voor wat betreft kleinbrood, rozijnenbrood en krentenbrood.

Bij de behandeling van de wijziging van de bakkerijparagraaf in de Arbeidswet 1919 is onder meer ter sprake gekomen, dat bakkers in de sector van het midden- en kleinbedrijf bij het afstoten van de produktie van groot brood naar het grootbedrijf of centrale bakkerijen, zich konden gaan specialiseren op klein- en luxe brood, dat ten dele op de dag gebakken kan worden. Ook hierbij zou een overgangstijd gewenst zijn. Meent de Staatssecretaris, dat het reeds nu geheel vrijlaten van bijzondere broodsoorten in deze gedachtengang past?

Wel meende de commissie, dat er mogelijk reden bestaat om verpakt en gesneden roggebrood buiten de werking van deze wet te brengen, aangezien deze broodsoort in speciale fabrieken wordt gemaakt en reeds op grote schaal in andere dan broodwinkels wordt verkocht.

Een aantal leden wees in dit verband nog op het feit, dat de eetgewoonten zich aan het wijzigen zijn in die zin, dat steeds meer wordt overgegaan tot het gebruiken van kleinbrood en dat de conjuncturele omstandigheden mede het gebruik van rozijnenbrood en krentenbrood, ter vervanging van het „gewone” brood, sterk bevorderen.

Enkele leden der commissie zouden gaarne van de Staatssecretaris gegevens ontvangen omtrent het aandeel van de ver-

schillende broodsoorten in het totaal van de produktie en de verkoop in de bakkerijbranche en omtrent de winstmarge van de verschillende soorten. Zij meenden, dat deze gegevens noodzakelijk zijn om een definitief oordeel over de voorgestelde uitzonderingen te vormen.

Met betrekking tot artikel 3, onder c, werd de vraag gesteld hoeveel bedrijven er momenteel voor een vergunning, als hier bedoeld, in aanmerking zullen komen en waar deze gevestigd zijn. Wat is de mening van de Staatssecretaris over het oordeel dat door de verkoop van brood toe te staan aan deze zogenaamde supermarkets, een discriminatie ten aanzien van de kruideniers plaats vindt?

Verder werd de vraag gesteld, wanneer en op grond waarvan bepaald zal worden, dat een in artikel 5 bedoelde algemene maatregel van bestuur wordt afgekondigd. Worden hiertoe adviezen ingewonnen en bij welke instanties?

Wat de afgifte der vergunningen betreft (artikel 2, lid 1), werd de vraag gesteld, waarom deze zal geschieden door het Productschap voor Granen, Zaden en Peulvruchten en niet b.v. door de Bakkerijstichting. Een overeenkomstige vraag zou kunnen worden gesteld aangaande artikel 10, lid 6. Artikel 7 wekt, evenals de hiervoor genoemde artikelen, de indruk, dat instanties, die nauw bij de produktie van brood zijn betrokken, gemengd worden in het vraagstuk van de distributie, dat in het onderhavige ontwerp aan de orde is. De hier aan het woord zijnde vele leden zouden een uiteenzetting over dit aspect op prijs stellen.

Ten aanzien van artikel 15 sprak de commissie ten slotte als haar mening uit, dat dit een te vèrgaande delegatie van wetgeving moet worden geacht. Zij kon vooralsnog niet inzien, waar de noodzaak gelegen is om een wet, die slechts voor 5 jaar zal gelden, bij algemene maatregel van bestuur buiten werking te kunnen stellen. Enige leden meenden, dat voor een dergelijke bepaling ten aanzien van een deel van het land misschien reden zou kunnen bestaan, maar zij zouden enige argumentatie dien-aangaande dan toch op prijs stellen.

Aldus vastgesteld 9 juli 1962.

SCHMAL
 CORNELISSEN
 VAN DEN HEUVEL
 PESCHAR
 VAN EIJDEN
 PETERS
 ALBERING
 REEHORST
 DE ROOS-OUDEGEEST.